

Ο θάνατος του Νεογέννητου

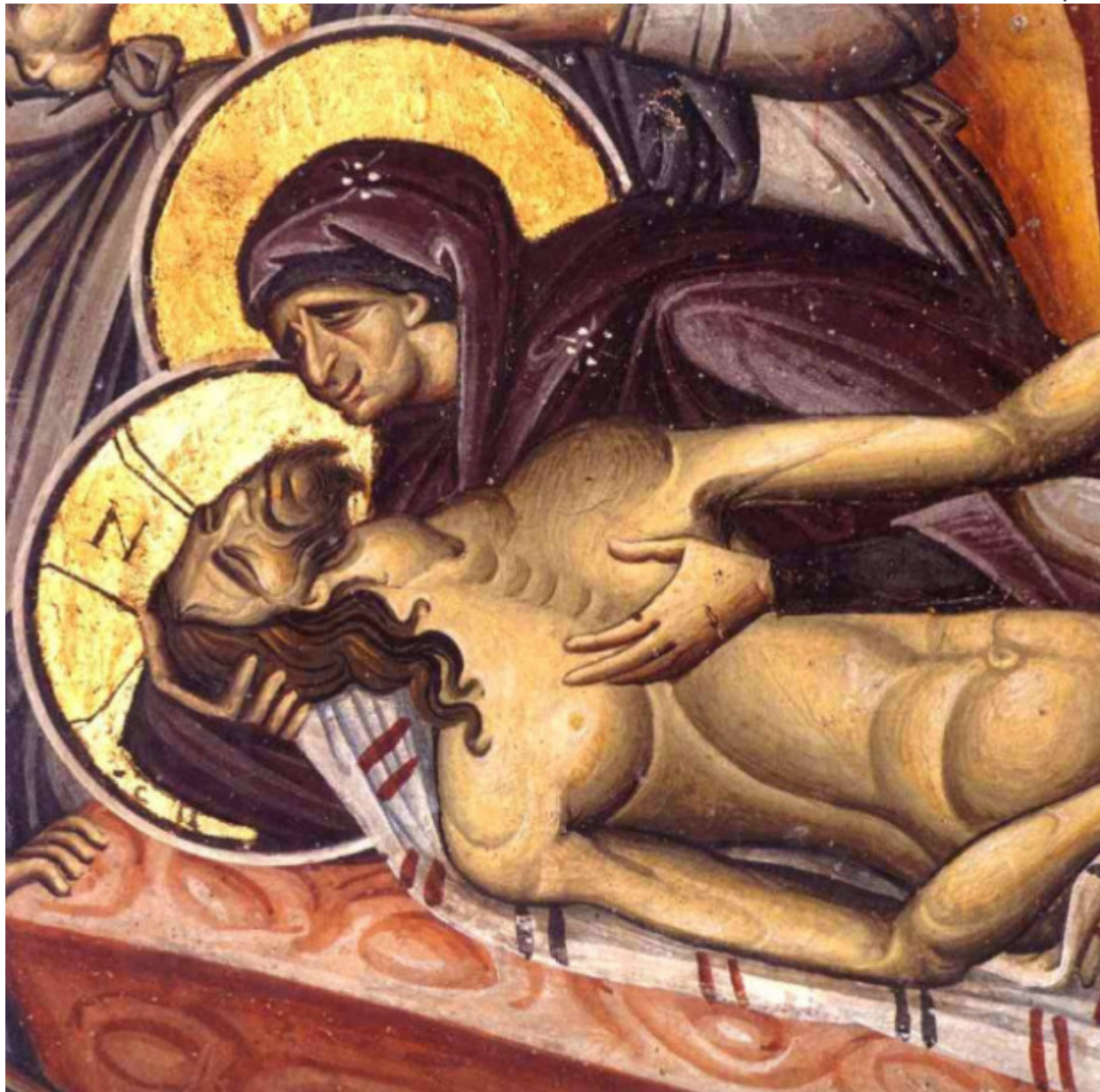
Ποτέ δεν αγκαλιάστηκε ο θάνατος τόσο από τη ζωή όσο με τη γέννηση του Θεανθρώπου. Οσμή θανάτου είχε η ανθρώπινη ζωή, όταν γεννήθηκε ο Χριστός και την ίδια οσμή πήρε και ο Χριστός με τη γέννησή Του.

Με πολλή σοφία ο αγιογράφος εικονίζει το Νεογέννητο ήδη μέσα σε νεκρική λάρνακα, προεικόνιση του Σταυρικού θανάτου που αναμένει το Θείο Βρέφος. Η ζωή Του μάλιστα κινδυνεύει από την πρώτη μέρα. Ένα Βρέφος που γεννιέται αθόρυβα και ταπεινά, καθίσταται «επικίνδυνο» για τους ηγέτες του κόσμου τούτου.

Από τότε μέχρι και σήμερα γεννιέται κάθε Χριστούγεννα, κάθε μέρα, μέσα μας και έξω μας, ξανά και ξανά το ίδιο Θείο Βρέφος. Γεννιέται συνεχώς, γιατί συνεχώς πεθαίνει και ανασταίνεται.

Το εμπόριο της Γιορτής (όσο έχει απομείνει λόγω οικονομικής κρίσης), ο Santa Claus, το...χαμένο - στις σύγχρονες μέρες - νόημα των Χριστουγέννων θα απασχολήσει και πάλι τους πιο...βαθυστόχαστους.

Από την άλλη, οι πιο...ανάλαφροι και...έχοντες θα διάγουν τις ημέρες αυτές με ξεκούραση ή διασκεδάζοντας, άντε και λίγο εκκλησία - έτσι για το καλό. Εκτός από αυτούς που, σύμφωνα με τις στατιστικές, ζούνε κάτω από το όριο της φτώχειας και για άλλη μια φορά, τα Χριστούγεννα γι' αυτούς θα είναι δύσκολα. Η... σκέψη πολλών από μας όμως θα είναι κοντά τους, ίσως και με λίγο κρέας και ένα...πακέτο μακαρόνια.

Άλλωστε, υπάρχουν και πλούσιοι που θα οργανώσουν Χριστουγεννιάτικα φιλανθρωπικά gala για την ενίσχυση των αναξιοπαθούντων.

Τι περίεργη τελικά και τραγική μοιάζει αυτή η γιορτή των Χριστουγέννων! Το Νεογέννητο να θανατώνεται τη στιγμή που γεννιέται, ίσως και πριν ακόμη καλά καλά γεννηθεί.

Και το μυστήριο συνεχίζεται: Δεν ενοχλείται από το θάνατό Του. Ίσα - ίσα εκουσίως τον υπομένει. Χαίρεται με το θάνατό Του, γιατί μ' αυτόν θα πατήσει το θάνατο του κόσμου - «θανάτω θάνατον πατήσας» - και θα αναστηθεί ήσυχα στις ταπεινές ψυχές κρυφά, χωρίς λαμπιόνια και θόρυβο, έτσι όπως γεννήθηκε.

Γκουνέλας Χρήστος

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com